

JUF VANESSA Vanessa Holthaus

Elk schooljaar word ik weer overvallen door de eindsprint

In het onderwijs is het af en toe stilstaan, vaak rennen en aan het eind van elk schooljaar is er de eindsprint. Het stilstaan doen wij leerkrachten natuurlijk in onze talloze vakanties. Het rennen doen we tussen de vakanties door, met soms een stukje wandelen erbij. Van de eindsprint weten we elk schooljaar dat hij eraan komt en toch word ik er telkens weer door overvallen.

Mijn keukentafel ligt vol met uitdraaien van Citotoetsen, cijferlijsten, toetsboekjes, grafieken met uitslagen, mijn opengeklapte laptop en een aantekeningenboekje voor de oudergesprekken. In tien minuten moet ik ouders een compleet beeld geven van ieder van mijn leerlingen. Daaraan voorafgaand moet ik de boel natuurlijk wel op een rijtje hebben.

Wat zijn de harde cijfers, is er groei, wat waren de scores van de

afgelopen jaren, zit het kind op niveau en o ja, gaat iedereen nog met plezier naar school? Eigenlijk vind ik het niet prettig, maar ook op mijn bureau in de klas ligt straks een kookwekkertje.

Bij de vorige oudergesprekken dacht ik dat ik wel zonder kon, maar voor ik het wist, liep de boel uit, zat iedereen op mij te wachten en liepen hele schema's in de soep.

Ik dacht ook dat ik wel een gesprek kon voeren en tegelijkertijd mee kon typen. Mijn scherm bleef maagdelijk wit. Dit keer schrijf ik af en toe wat op en verwerk ik mijn haast onleesbare krabbels later wel in ons administratiesysteem.

Nog maar een weekje, dan zijn ze weg. Mijn twintig groep 4-leerlingen, die ik aan het einde van het schooljaar zo goed ken. Om wie ik heb gelachen, op wie ik heb gemopperd, die ik heb geprezen, die ik heb getroost, die mij hebben geknuffeld, die me hebben geholpen, me hebben verbaasd en van wie ik een beetje ben gaan houden.

Ik mis ze nu al, gelukkig hebben we nog een weekje!

Ik dacht dat ik wel een gesprek kon voeren en tegelijkertijd mee kon typen

Uw eigen nieuwsfoto in de krant

De fotopagina Onder Ons is terug in *De Gelderlander*. Het 'nieuws van om de hoek' wordt in deze rubriek gevangen in een foto. Mail uw bijdrage naar onderons@gelderlander.nl. De foto moet ongeveer 1 mb groot zijn en rechtenvrij. Denk aan een korte toelichting: wie staan er op foto, waarom, en wie heeft de foto gemaakt.

REPORTAGE

'Keet is niet alleen zuipen, maar ook sociale binding'

Biertje in de hand, jongens in spijkerbroek met een zwart T-shirt met opdruk, en meiden die duidelijk meer hun best hebben gedaan. In groepjes nemen ze de week door bij de buurtkeet in Lunteren. De gemeente blijft op afstand, maar dat wil niet zeggen dat alles kan.

Saskia Wassenaar

Lunteren

'Mag ik de sleutel van de Dixi?', vraagt één van de meiden aan

Jan, met zijn vrouw Heidi eigenaar van het land in het buitengebied van Lunteren waarop de keet staat. Met z'n tweeën hebben ze drie banen: Jan doet productiewerk bij fabrieken, Heidi werkt in de zorg. En ze houden nog zo'n zestig schapen op het land dat vroeger van Jans ouders was. Maar daar kun je niet van leven natuurlijk.

De Dixi steekt aan de andere kant van het zandpad waaraan de keet ligt boven het struikgewas uit. „Heeft één van de jongens hier neergezet”, verklaart Jan. Het toilethok is alleen bedoeld voor vrouwen en zit op slot, omdat de mannen er anders ook op gaan. „Ik heb 'm nog niet schoongemaakt! Doe maar in de bosjes”, waarschuwt hij. „Ja dág”, is het antwoord. „Daar is het nog niet donker genoeg voor.”

Het bijzondere van deze zuipkeet is dat er Lunteranen van alle leeftijden komen. Het is de enige van de keten in het buitengebied die bij de gemeente bekend zijn waar dat zo is, vertelt Luuk Miedema, zpp'er, en als preventiewerker alcohol en drugs actief in Ede, Rhenen en Nijkerk.

Vrijdagroutine

De meeste ouderen komen in de vooravond aanwaaien. De jongeren pas later, vanaf een uur of negen. Maar niet allemaal. Buurmeisje Davida – ook zpp'er – is kapster en vertelt dat ze tot een uur of vijf werkt. Alleen niet op vrijdag, dan stopt ze eerder om naar de keet te kunnen gaan. „Het is mijn vrijdagroutine.”

Jong en oud zoeken er hetzelfde. 'Kletsen en muziek

draaien' vatten ze samen. Met z'n allen meezingen met Hazes of hakken op *hardstyle*. Achter de bar hangt een tv-scherm waarop video's worden afgespeeld.

„Het is niet alleen zuipen, maar ook een stuk sociale binding”, zegt Jan, de jongste van de vier zoons van Heidi en Jan. „Er worden vriendschappen voor het leven gesloten”, knikt zijn moeder instemmend. „Theo en Jan hadden vroeger al een soort keet samen. Dat was een nissenhut, maar het idee erachter was hetzelfde”, vertelt ze. Theo is er ook vanavond, met zijn vrouw Jolanda, dochters Renate en Jessica, en zoon Gerrit. Ook zij wonen in de buurt.

Deze keet is een grote stacaravan. „Die hebben we met een vrachtwagen uit Ede gehaald”, vertelt vader Jan. Hij mag dat dan geregeld hebben, maar niet voor zichzelf. Zoon Jan wilde het graag.

Jan junior heeft de caravan gepimpt, regelt dat er genoeg voorraad is en keetbezoekers geld inleggen. Met Omar, één van zijn vrienden. Beiden zitten nog op school, het mbo in Amersfoort. Kan makkelijk. „De keet is alleen op vrijdagavond open.”

De huisregels zijn simpel. „Geén drugs, dat willen we niet hebben. Dat is slecht voor het imago van de keet”, zegt Jan. „En geen ruzies of vechten. Heb je ruzie, dan praat je het uit of je gaat allebei weg.” Vader Jan is tevreden over hoe zijn zoon het doet: „Hij heeft overwicht.”

Geén drugs en ruzies. Heb je ruzie, dan praat je het uit of je gaat allebei weg

– Vader Jan, keeteigenaar

▲ De buurtkeet ergens aan een zandpad in Lunteren. In de deuropening Davida (links) en Renate. FOTOSHERMANSTOVER

Het aantal bezoekers varieert. Van vijftien tot één keer bijna tweehonderd. Op de Oud Lunterse Dag was dat, het jaarlijkse dorpsfeest. Zoon Jan weet dat hij zijn vader kan bellen als het uit de hand dreigt te lopen. Dat is in de twee-drie jaar dat de keet bestaat één keer gebeurd.

„Er was een groep vreemden binnen. Die gedroegen zich niet”, haalt vader Jan zich voor de geest. „Maar toen ik aankwam, waren ze net weg. Daarna hebben we een bord opgehangen dat het hier een privé-gelegenheid is, besloten.” Hij heeft de keet ook een keer gesloten. Nadat bezoekers rotzooi hadden getrapd. „Bierflessen in tuinen van burenen enzo.”

Wat vader en zoon ook niet willen hebben, is bezoekers die met drank op in de auto stappen. „De meesten komen op de fiets”, zegt vader Jan. „Maar het is gebeurd dat we niet wisten dat ze met de auto waren, die was uit het zicht geparkeerd.”

In het buitengebied vallen veel verkeersslachtoffers, vaak jong en soms met drank op. „Maar niet één van de verkeersslachtoffers van de afgelopen jaren kwam van een keet”, zegt Miedema. Hoe hij dat zo stellig weet? „Bij elk ongeluk trek ik dat na.”

Ook fietsen met drank op zou wat hem betreft afgelopen moe-

VET WEG MET CRYOLIPOLYSE

- * Geen operatie
- * Geen hersteltijd
- * Snel zichtbaar resultaat
- * Vetcellen voorgoed afgebroken

Tijdens uw gratis consult bespreken we hoe we uw wensen kunnen vervullen!

(0487) 51 75 34 | info@dorien.nl | www.dorien.nl

Keetbezoek in cijfers

Er zijn in het buitengebied van Ede ongeveer 25 keten in beeld, vertelt alcohol- en drugs preventiemedewerker Luuk Miedema. Elk jaar komen er zo'n zeven nieuwe zuipketen bij en verdwijnt eenzelfde aantal. Omdat de groep jongeren die de keet runt bijvoorbeeld uiteenvalt, of omdat ouders het zat zijn om een oogje in het zeil te houden.

De keten verschillen sterk qua bezoekersaantallen. Miedema schat de gemiddelde groepsgrootte van jongeren bij een keetavond op vijftien tot twintig. Dat zijn bijna nooit alle jongeren uit de groep, want er zijn er altijd die moeten werken, of iets anders hebben.

Het totale aantal jongeren in het Edese buitengebied is ongeveer vierduizend. Miedema denkt dat er misschien vijf tot tien keten zijn die zijn collega en hij niet in beeld hebben. Het aantal jongeren dat een keet bezoekt, zou dan uitkomen op maximaal zevenhonderd (35 x 20). Dit betekent dat het overgrote deel van de Edese jeugd in het weekend dus iets anders doet dan in een keet met elkaar drinken.

▲ Preventiemedewerker alcohol en drugs Luuk Miedema (links) en jongerenwerker Anne Jan Odinga.

ten zijn. Want ook dat kan fataal aflopen. „Als iemand dronken is, zorg er dan voor dat diegene thuis wordt gebracht of stop hem in een logeerbedje, maar los het op”, is de boodschap die hij keetbezoekers en hun ouders meegeeft.

Met collega-zzp'er jongerenwerker Anne Jan Odinga is hij meer dan welkom bij deze keet. Door de manier waarop ze hun werk invullen, maar ook doordat de gemeente op een afstand blijft, zegt vader Jan eerlijk. „Daar heb ik nu eenmaal niet veel mee op.”

Het is onderdeel van de cultuur op het platteland. Trots zijn op het eigen dorp en ronduit een hekel hebben aan de overkoepelende ge-

meente. Onder het plaatsnaambord Lunteren staat in een kleinere letter gem. Ede. In Lunteren zijn stickers in omloop met gem. Lunteren erop, waarmee het gehate gem. Ede wordt afgeplakt.

Kosten zijn dilemma

Veel van de keten voldoen niet aan alle regels. Neem alleen al de verkeersborden die aan de muur hangen. Dat mag eigenlijk niet. En de verdeling van de kosten is een dilemma, geeft Miedema aan: „Als bier gratis is, zuipt iedereen meer. Maar volgens de wet mag je zonder vergunning geen bier verkopen dat ter plekke wordt opgedronken. Wat is dan wijs?”

▲ Zoon Jan (tweede van rechts) aan de bar en Omar erachter.

„Bij de ene keet gaan ze met de pet rond, bij de andere nemen ze om beurten drank mee”, weet hij. „Hier leggen ze in naar draag- en drinkkracht.”

De gemeente kan via Miedema en Odinga een vinger aan de pols houden en zo nodig bijsturen.

“**We stellen geen regels. Dat heeft alleen maar zin als je ook controleert**”

– Luuk Miedema

„Tussen de regels en de werkelijkheid hebben we een stuk rubber gemaakt. Zodat het niet botst en je over en weer wat je aan mekaar hebt”, omschrijft Miedema zijn rol. Vader Jan knikt instemmend: „Je moet niet vergeten dat Luuk en Anne Jan hier ook voorlichting geven. En het zien en helpen als het met iemand niet goed gaat.”

„We stellen geen regels. Dat heeft alleen maar zin als je ook controleert”, zegt Miedema. „Maar we bespreken wel alles met de jongeren en hun ouders. Hoe veilig het is, bijvoorbeeld. Dat een brandblusser handig is. Of een verlicht bordje boven de uitgang. De volgende keer dat we komen,

hangt zo'n bordje er.”

Het alternatief is handhaven. „Dat is nergens gelukt en gaat ook niet lukken”, is de overtuiging van Miedema. Eén van de buurgemeenten had een heel streng beleid, vertelt hij. „Maar de boa die moest controleren, zei: als ik naar een keet ga en alle drank in beslag neem, kom ik het erf niet af. Die kondigde daarom zijn komst aan. Dan haalden de jongeren alles uit de keet wat er niet mocht zijn en reden dit daarna weer terug met de kruiwagen.”

Een andere buurgemeente koos voor een uitsterfbeeld. „Maar het enige dat is uitgestorven, is het uitsterfbeeld.”